

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 13, 2022

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:565](#) 12-04-2022

Valt een andere sanctie of het achterwege laten van de oplegging van een sanctie onder 'toepassing van een minder zware strafbepaling' als bedoeld in artikel 457 Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:568](#) 12-04-2022

Rijden onder invloed van cannabis. Bloedonderzoek.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:560](#) 12-04-2022

Shockschade benadeelde partijen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2022:567](#) 12-04-2022

Onderzoek als bedoeld in artikel 8 lid 5 WVV 1994.

RECHTSPRAAK

Onderzoek als bedoeld in artikel 8 lid 5 WVV 1994.

Onderzoek als bedoeld in artikel 8 lid 5 WVV 1994.

Wenk

Het openbaar ministerie klaagt in een zaak waarin verdachte is vrijgesproken van rijden onder invloed van cocaïne en cannabis, over het oordeel van het hof dat het ten laste gelegde, aan artikel 8 lid 5 WVV ontleende, bestanddeel ‘onderzoek’ niet kan worden bewezen verklaard.

Het hof heeft ten aanzien van de vrijspraak overwogen dat de raadsman betoogt dat in dit geval is gehandeld in strijd met het stelsel van strikte waarborgen als bedoeld in artikel 8 WVV, dan wel artikel 359a Sv, en dat dit dient te leiden tot bewijsuitsluiting. Dit brengt vervolgens mee dat de verdachte dient te worden vrijgesproken.

De advocaat-generaal betwist de stellingen van de raadsman gemotiveerd.

Het hof gaat, voor zover van belang, uit van de volgende vaststaande feiten:

De verbalisanten hebben de verdachte als bestuurder van een motorvoertuig op 12 april 2019 doen stilhouden. Om 8:15 uur is ter plaatse een speekseltest afgenomen. Op het politiebureau te Voorburg is om 9:50 uur bloed afgenomen. Op dezelfde dag is een aanvraag laboratoriumonderzoek gedaan. Het verdachte betreffende bloedblok is door het laboratorium te Mönchengladbach op 16 april 2019 (zoals volgt uit de vrachtbrief) of 23 april 2019 (zoals volgt uit het rapport opgemaakt door het laboratorium) ontvangen. Het rapport is op 8 mei 2019 opgemaakt. Deze uitslag is op 9 mei 2019 door de Eenheid Den Haag van de Nationale Politie ontvangen. Op 20 mei 2019 is de verdachte in kennis gesteld van de uitslag van het onderzoek en van het recht op een tegenonderzoek.

Het hof overweegt dat naar vaste jurisprudentie niet-naleving van een voorschrift dat behoort tot de strikte waarborgen waarmee een bloedonderzoek is omringd tot vrijspraak leidt. In dat geval is geen sprake van een onderzoek in de zin van artikel 8 lid 2 WVV. Niet ieder voorschrift behoort tot dit stelsel van strikte waarborgen. ‘Daarnaast is het zo’, in de woorden van advocaat-generaal Knigge, ‘dat de niet-naleving van een doorgaans als “strikte waarborg”

aan te merken voorschift niet steeds dwingt tot de conclusie dat het bestanddeel “onderzoek” niet kan worden bewezenverklaard. Indien, ondanks het niet-naleven van het desbetreffende voorschift, toch verwezenlijkt is wat dat voorschift bedoelt te waarborgen, vormt die niet-naleving geen beletsel voor een bewezenverklaring. Dit kan zich voordoen bij voorschriften die de betrouwbaarheid van het onderzoek indirect beogen te waarborgen’ (ECLI:NL:PHR:2020:140).

(...)

Het hof neemt tot uitgangspunt dat op 12 april 2019 een laboratoriumonderzoek van het bloed is aangevraagd. Het hof begrijpt dat indertijd de buisjes bloed op een vaste temperatuur van -20 graden Celsius werden ingevroren en bewaard tot aan het vervoer. Het vervoer naar Mönchengladbach vond eens per week via een koerier plaats, terwijl de buisjes bloed tijdens het vervoer met koudijs waren omgeven. De buisjes bloed werden in het laboratorium van ontvangst voorafgaand en na afloop van het onderzoek bewaard op -20 graden Celsius. Indien de politieambtenaar de buisjes met de eerste op 12 april 2019 volgende zending heeft meegestuurd en de buisjes op 16 april 2019 zijn ontvangen, heeft deze ambtenaar de buisjes zo spoedig mogelijk doen bezorgen bij het laboratorium als bedoeld in artikel 13 van het Besluit. Indien deze buisjes een week later zijn verzonden, lijkt het erop dat deze verzending niet zo spoedig als mogelijk heeft plaatsgevonden.

Ingevolge artikel 15 van het Besluit is het de onderzoeker die de datum van ontvangst van de buisjes dient vast te leggen. Het rapport vermeldt als datum van ontvangst 23 april 2019. Indien deze opgave niet correct zou zijn gedaan en de buisjes een week eerder zijn afgeleverd, zoals blijkt uit de vrachtbrief van het koeriersbedrijf, is dit een schending van artikel 15 van het Besluit. Indien de buisjes op 16 april 2019 zijn ontvangen, heeft het bloedonderzoek niet binnen twee weken na ontvangst plaatsgevonden en is door het laboratorium gehandeld in strijd met artikel 16 van het Besluit, doordat de gestelde termijn met een week overschreden is. Indien de buisjes bloed op 23 april 2019 zijn ontvangen, is de termijn van twee weken voor het verrichten van het bloedonderzoek precies gehaald (ervan uitgaande dat deze termijn aanvangt op de dag na ontvangst). Dat in dit geval de datum waarop het onderzoek aan het bloed is verricht afwijkt van de datum waarop het rapport is opgemaakt, blijkt niet.

Kern van het probleem is in dit geval de deugdelijkheid van de administratie van verzending vanuit Nederland, ontvangst van het bloed in Duitsland, de eventuele doorzending van het bloed vanuit Mönchengladbach naar een zusterlaboratorium in Dessau en daarmee, alles bijeengenomen, van de controle op door Nederland naar het buitenland verzonden bloed. Gegeven het feit dat het gaat om buisjes met bloed, humaan lichaamsmateriaal, dat niet op vrijwillige basis, maar op last van de wetgever wordt afgegeven ten behoeve van de opsporing

van strafbare feiten, dient daarmee overeenkomstig het Besluit op zorgvuldige en (ook achteraf) controleerbare wijze te worden omgegaan. Dat is in dit geval in onvoldoende mate gebeurd zoals blijkt uit het hier bovenstaande.

Hoewel de deugdelijkheid van het laboratoriumonderzoek en de daardoor gegenereerde uitslag op zichzelf niet ter discussie staat en betoogd zou kunnen worden dat de geschonden voorschriften de betrouwbaarheid van het onderzoek slechts indirect beogen te waarborgen, miskent dit betoog in dit geval enerzijds het gedwongen karakter van de afgifte van bloed door een verdachte en anderzijds het gegeven dat dit bloed, humaan lichaamsmateriaal, buiten de rechtssfeer van de Nederlandse staat wordt gebracht en de algehele administratie van wat er wanneer waar met het te onderzoeken bloed gebeurt in dit geval niet sluitend blijkt te zijn. Minst genomen geldt dat wanneer buisjes bloed buiten de rechtssfeer van de Nederlandse staat worden gebracht, de hiervoor besproken voorschriften behoren tot het stelsel van strikte waarborgen waarvan de niet-naleving meebrengt dat het bestanddeel 'onderzoek' in artikel 8 WVV niet is nageleefd. Gegeven hetgeen hierboven is besproken leidt dit tot de slotsom dat het onderzoek aan het op 12 april 2019 afgenomen bloed dient te worden uitgesloten van het bewijs.

Gegeven het feit dat het bloedonderzoek als bedoeld in artikel 8 WVV niet aan het bewijs kan meewerken, is alleen de bekennende verklaring van de verdachte als bewijsmiddel voorhanden. De verbalisanten hebben niets opvallends waargenomen aan het rijgedrag van de verdachte. Op alleen de verklaring van een verdachte kan iemand niet veroordeeld worden.

De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging is toegesneden op artikel 8 lid 5 WVV 1994 en dat daarom aangenomen moet worden dat het in de tenlastelegging voorkomende begrip 'onderzoek' is gebruikt in de betekenis die dat bestanddeel heeft in die bepaling. De Hoge Raad overweegt dat bij de beoordeling van de klacht artikel 8 lid 5 WVV, artikel 1 aanhef en onder b Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer (hierna: Besluit), artikel 13 lid 1 Besluit, artikel 14 lid 1 en 2 Besluit, artikel 15 aanhef en onder a Besluit, artikel 16 lid 1, 2 en 3 Besluit, artikel 18 lid 1 en 2 Besluit, artikel 19 lid 1, 3 en 4 Besluit, artikel 7 lid 1 Regeling alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer (hierna: Regeling) en Bijlage 1 horende bij de Regeling, zoals deze luidde ten tijde van het ten laste gelegde feit van belang zijn, haalt deze aan en haalt vervolgens de relevante passages uit artikel 13 tot en met 16 uit de nota van toelichting bij het Besluit, zoals weergegeven in *Stb.* 2016, 529 aan.

De Hoge Raad overweegt dat het hof aan de vrijspraak van het aan de verdachte ten laste gelegde in de kern ten grondslag heeft gelegd dat wanneer humaan lichaamsmateriaal (bloed) buiten de rechtssfeer van de Nederlandse staat wordt gebracht, de voorschriften van artikel 13, 15 en 16 Besluit als strikte waarborgen hebben te gelden, terwijl die waarborgen in deze zaak

niet zijn nageleefd. Hierin komt als oordeel van het hof tot uitdrukking dat het voor de beantwoording van de vraag of sprake is van 'onderzoek' als bedoeld in artikel 8 lid 5 WVV 1994, mede van belang is of het voor onderzoek afgenomen bloed naar het buitenland is vervoerd om daar in een laboratorium te worden onderzocht. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. Op grond van artikel 14 lid 2 aanhef en onder b Besluit kan het onderzoek immers ook – onder de in die bepaling genoemde voorwaarden met betrekking tot accreditering en deskundigheid – worden uitgevoerd door een onderzoeker die is verbonden aan een laboratorium dat in het buitenland is gevestigd. Voor de toepassing van de hiervoor genoemde bepalingen van het Besluit maakt het dan ook geen verschil of het laboratorium waar het onderzoek plaatsvindt, in Nederland of daarbuiten is gevestigd. Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld. De Hoge Raad ziet echter aanleiding nader in te gaan op de in de cassatieschriftuur aan de orde gestelde vragen of de voorschriften van artikel 13 lid 1 aanhef en onder d, artikel 15 aanhef en onder a, en artikel 16 lid 1 Besluit moeten worden gerekend tot de zogenoemde strikte waarborgen rond het bloedonderzoek.

De Hoge Raad overweegt daaromtrent onder het kopje 'Betreft artikel 13 lid 1, aanhef en onder d, Besluit een strikte waarborg?':

Van 'een onderzoek' zoals bedoeld in artikel 8 lid 5 WVV 1994 is slechts sprake indien de waarborgen zijn nageleefd waarmee de wetgever dat onderzoek met het oog op de betrouwbaarheid van de resultaten daarvan heeft omringd. Deze waarborgen worden ook wel aangeduid als de strikte waarborgen. De rechtspraak van de Hoge Raad houdt in dat tot deze waarborgen onder meer behoort het voorschrift van artikel 13 lid 1 aanhef en onder d Besluit, dat inhoudt dat na de bloedafname het buisje of de buisjes met bloed zo spoedig mogelijk naar een voor het bloedonderzoek geaccrediteerd laboratorium als bedoeld in artikel 14 lid 2 Besluit wordt of worden gezonden (vgl. ECLI:NL:HR:2020:1684).

In de cassatieschriftuur wordt naar voren gebracht dat, waar het gaat om het door de politie direct na de afname bewaren van het bloed en de verzending van het bloed, de werkwijze met ingang van 1 januari 2019 is veranderd en dat die werkwijze, zoals blijkt uit de vaststellingen van het hof, ook in deze zaak is gehanteerd. Sinds die datum wordt het afgenomen bloed tot aan het moment van transport naar het laboratorium opgeslagen in een vriezer bij -20 °C. Ook het transport vanaf de politie naar het laboratorium vindt met ingang van 1 maart 2019 plaats in een vriezer bij -20 °C. Door deze nieuwe manier van bewaren op het politiebureau en van vervoer naar het laboratorium doet zich, zo wordt naar voren gebracht, niet langer het risico van bederf voor en heeft een eventuele vertraging in de aflevering bij het laboratorium geen invloed op de juistheid en betrouwbaarheid van de resultaten van het bloedonderzoek.

In de cassatieschriftuur wordt de vraag gesteld of, gelet op wat is gesteld over de nieuwe praktijk van bewaren en transporteren, het voorschrift dat na de bloedafname het buisje of de buisjes met bloed zo spoedig mogelijk naar een voor het bloedonderzoek geaccrediteerd laboratorium wordt of worden gezonden, nog steeds moet worden gerekend tot de strikte waarborgen. De Hoge Raad beantwoordt deze vraag bevestigend. Daarvoor is van belang dat er (vooralsnog) geen wettelijke voorschriften bestaan met betrekking tot de wijze van opslag van een bloedmonster op het politiebureau direct na de afname van bloed en de verzending naar het laboratorium. Dat ligt overigens anders voor de opslag van een bloedmonster in het laboratorium en het transport in verband met tegenonderzoek. Daarvoor gelden de (strikte) waarborgen die zijn neergelegd in Bijlage 1 bij de Regeling.

De wijze waarop het bloedmonster direct na de afname van bloed en tijdens het transport naar het laboratorium wordt bewaard en de consequenties van die bewaarwijze voor de frequentie waarmee verzending mogelijk is, zijn echter wel relevante omstandigheden bij de beantwoording van de vraag of de verzending van het buisje of de buisjes bloed ‘zo spoedig mogelijk’ heeft plaatsgevonden. Het voorschrift dat na de bloedafname het buisje of de buisjes met bloed zo spoedig mogelijk naar een voor het bloedonderzoek geaccrediteerd laboratorium wordt of worden gezonden, strekt immers ertoe dat het risico op (gedeeltelijke) afbraak van alcohol, drugs of medicijnen na de bloedafname wordt geminimaliseerd. Als de rechter – aan de hand van de inhoud van het strafdossier of het verhandelde ter terechtzitting – vaststelt dat dit risico zo goed als afwezig is gelet op de wijze van bewaren op het politiebureau en van vervoer naar het laboratorium, staat de enkele omstandigheid dat het bloedmonster niet direct na de bloedafname is vervoerd naar het laboratorium, niet in de weg aan het oordeel dat de verzending ‘zo spoedig mogelijk’ heeft plaatsgevonden.

De Hoge Raad overweegt onder het kopje ‘Betreffen artikel 15, aanhef en onder a, en artikel 16 lid 1 Besluit strikte waarborgen?’ dat artikel 15 aanhef en onder a Besluit voorschrijft dat het laboratorium waaraan de onderzoeker als bedoeld in artikel 14 lid 1 Besluit is verbonden, de datum van ontvangst van de buisjes of het buisje met bloed door het laboratorium in een bestand vastlegt. Dit voorschrift vormt niet een strikte waarborg voor de betrouwbaarheid van de resultaten van het bloedonderzoek. Het vastleggen van de datum van ontvangst door het laboratorium is, zo volgt uit de toelichting bij het Besluit, van belang om onduidelijkheid over de verblijfplaats van het bloed te voorkomen en als waarborg voor de beschikbaarheid van het bloed en de daarbij behorende gegevens voor aanvullend bloedonderzoek of tegenonderzoek.

Ook het in artikel 16 lid 1 Besluit neergelegde voorschrift dat het bloedonderzoek binnen twee weken na ontvangst van de buisjes of het buisje met bloed wordt verricht, behoort niet tot de strikte waarborgen. De toelichting bij het Besluit wijst er immers niet op dat dit voorschrift in verband staat met de betrouwbaarheid van de resultaten van het bloedonderzoek. Ook uit het

stelsel van het Besluit volgt dat na deze termijn van twee weken nog bloedonderzoek kan worden verricht. Zo kunnen het aanvullend bloedonderzoek als bedoeld in artikel 18 Besluit en het tegenonderzoek als bedoeld in artikel 19 Besluit ook na het verstrijken van de in artikel 16 lid 1 Besluit genoemde termijn nog worden verricht.

Als de voorschriften van artikel 15 aanhef en onder a Besluit en/of artikel 16 lid 1 Besluit niet worden nageleefd, heeft dat dus op zichzelf geen gevolgen voor het bewijs van het in artikel 8 lid 5 WVV voorkomende bestanddeel 'onderzoek'. Artikel 359a Sv vormt dan het toetsingskader voor de beantwoording van de vraag of aan het verzuim een rechtsgevolg moet worden verbonden en, zo ja, welk rechtsgevolg.

J.H.J. Verbaan, april 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:567

Zaaknummer: 21/00633

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van den Griend, M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en C. Caminada

Advocaten: D.J.M.W. Paridaens

Wetsartikelen: 359a Sv en 8 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Shockschade benadeelde partijen.

Shockschade benadeelde partijen.

Wenk

De benadeelde partijen klagen over de niet-ontvankelijkverklaring in hun vorderingen tot vergoeding van zogenoemde shockschade.

Het hof heeft ten aanzien van de shockschade overwogen dat het voorop stelt dat er over het leed en verdriet dat de ouders van het slachtoffer is aangedaan geen discussie kan zijn. Het hof kan zich dan ook zeer goed voorstellen dat de ouders vinden dat verdachte, die hun dochter heeft omgebracht, ook hun iets is verschuldigd. Er bestaat echter alleen recht op een schadevergoeding als is voldaan aan de eisen van de wet. Daarbij geldt bovendien dat de strafrechter alleen beslist over een schadevergoeding als dit geen onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. Is dit wel het geval, dan dient de burgerlijke rechter zich over de zaak te buigen.

Op het moment dat hun dochter werd gedood, kende de wet niet de mogelijkheid om affectieschade te vergoeden. Affectieschade is, kort gezegd, de schade die iemand lijdt door het verdriet dat die persoon heeft door het overlijden van een naaste.

Wel kent de wet de mogelijkheid van vergoeding van shockschade. Dat is schade die ontstaat door het waarnemen van het ten laste gelegde of door de directe confrontatie met de ernstige gevolgen ervan, waardoor een hevige emotionele schok wordt teweeggebracht, waaruit geestelijk letsel voortvloeit.

Voor deze shockschade hebben de ouders een vergoeding gevorderd. Zij hebben gesteld dat hun geestelijk letsel voortvloeit uit een viertal omstandigheden die samen de directe confrontatie vormen met de ernstige gevolgen van de moord op hun dochter. Het hof stelt echter vast dat enkele van de genoemde omstandigheden bestaan uit gedrag van de politie en uit de gevolgen van het opsporingsonderzoek. Of dit dan moet worden toegerekend aan verdachte staat niet zonder meer vast. Bovendien zijn dit omstandigheden die, hoe verdrietig ook, niet verschillen van andere zaken. Of en in hoeverre deze omstandigheden een directe

confrontatie vormen met de ernstige gevolgen van de moord op de dochter en recht geven op een schadevergoeding is daarom alleen vast te stellen na nadere onderbouwing en/of bewijslevering. Daarvoor is in deze procedure geen plaats, zodat het hof de ouders niet-ontvankelijk zal verklaren in de vordering van de shockschade. Wel kunnen zij hun vordering bij de burgerlijke rechter aanbrengen. Daarmee zegt het hof niet dat de ouders geen leed is toegevoegd. Het hof zegt ook niet dat de ouders geen recht hebben op een schadevergoeding, maar alleen dat het hof in deze strafzaak daar geen oordeel over kan geven.

De Hoge Raad overweegt dat het hof geoordeeld heeft dat de behandeling van de vorderingen van de benadeelde partijen ter zake van shockschade een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. Daartoe heeft het hof onder meer overwogen dat alleen na nadere onderbouwing en/of bewijslevering is vast te stellen of en in hoeverre de namens de benadeelde partijen aangevoerde omstandigheden een directe confrontatie vormen met de ernstige gevolgen van de moord op het slachtoffer en recht geven op een vergoeding van shockschade. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel feitelijk is en in cassatie slechts op zijn begrijpelijkheid kan worden getoetst. De Hoge Raad oordeelt dat in het licht van de inhoud van de ingediende vorderingen dat oordeel niet onbegrijpelijk is.

J.H.J. Verbaan, april 2022

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:560

Zaaknummer: 20/02318

Rechters: M.J. Borgers, V. van den Brink en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: M.J.J.F. van Raak en J.W.D. Roozmond

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Rijden onder invloed van cannabis. Bloedonderzoek.

Rijden onder invloed van cannabis. Bloedonderzoek.

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat sprake is van een ‘onderzoek’ als bedoeld in artikel 8 lid 5 Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994). Het keert zich in dat verband tegen het oordeel van het hof dat de resultaten van het bloedonderzoek voor het bewijs kunnen worden gebruikt, ook al is onder meer het voorschrift van artikel 13 lid 1 aanhef en onder d Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer (hierna: Besluit) niet nageleefd.

De Hoge Raad heeft in zijn arrest van vandaag in de zaak 21/00633, ECLI:NL:HR:2022:567, onder meer het volgende overwogen:

‘Betreft artikel 13 lid 1, aanhef en onder d, Besluit een strikte waarborg?’

Van “een onderzoek” zoals bedoeld in artikel 8 lid 5 WVV 1994 is slechts sprake indien de waarborgen zijn nageleefd waarmee de wetgever dat onderzoek met het oog op de betrouwbaarheid van de resultaten daarvan heeft omringd. Deze waarborgen worden ook wel aangeduid als de strikte waarborgen.

De rechtspraak van de Hoge Raad houdt in dat tot deze waarborgen onder meer behoort het voorschrift van artikel 13 lid 1, aanhef en onder d, Besluit, dat inhoudt dat na de bloedafname het buisje of de buisjes met bloed zo spoedig mogelijk naar een voor het bloedonderzoek geaccrediteerd laboratorium als bedoeld in artikel 14 lid 2 Besluit wordt of worden gezonden. (Vgl. HR 27 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1684.)

In de cassatieschriftuur wordt naar voren gebracht dat, waar het gaat om het door de politie direct na de afname bewaren van het bloed en de verzending van het bloed, de werkwijze met ingang van 1 januari 2019 is veranderd en dat die werkwijze, zoals blijkt uit de vaststellingen van het hof, ook in deze zaak is gehanteerd. Sinds die datum wordt het afgenomen bloed tot aan het moment van transport naar het laboratorium opgeslagen in een vriezer bij -20 °C. Ook het transport vanaf de politie naar het laboratorium vindt met ingang van 1 maart 2019 plaats in een vriezer bij -20 °C. Door deze nieuwe manier van bewaren op het politiebureau en van

vervoer naar het laboratorium doet zich, zo wordt naar voren gebracht, niet langer het risico van bederf voor en heeft een eventuele vertraging in de aflevering bij het laboratorium geen invloed op de juistheid en betrouwbaarheid van de resultaten van het bloedonderzoek.

In de cassatieschriftuur wordt de vraag gesteld of, gelet op wat is gesteld over de nieuwe praktijk van bewaren en transporteren, het onder 2.5.2 genoemde voorschrift dat na de bloedafname het buisje of de buisjes met bloed zo spoedig mogelijk naar een voor het bloedonderzoek geaccrediteerd laboratorium wordt of worden gezonden, nog steeds moet worden gerekend tot de strikte waarborgen. De Hoge Raad beantwoordt deze vraag bevestigend. Daarvoor is van belang dat er (vooralsnog) geen wettelijke voorschriften bestaan met betrekking tot de wijze van opslag van een bloedmonster op het politiebureau direct na de afname van bloed en de verzending naar het laboratorium. Dat ligt overigens anders voor de opslag van een bloedmonster in het laboratorium en het transport in verband met tegenonderzoek. Daarvoor gelden de (strikte) waarborgen die zijn neergelegd in Bijlage 1 bij de Regeling.

De wijze waarop het bloedmonster direct na de afname van bloed en tijdens het transport naar het laboratorium wordt bewaard en de consequenties van die bewaarwijze voor de frequentie waarmee verzending mogelijk is, zijn echter wel relevante omstandigheden bij de beantwoording van de vraag of de verzending van het buisje of de buisjes bloed “zo spoedig mogelijk” heeft plaatsgevonden. Het onder 2.5.2 genoemde voorschrift dat na de bloedafname het buisje of de buisjes met bloed zo spoedig mogelijk naar een voor het bloedonderzoek geaccrediteerd laboratorium wordt of worden gezonden, strekt immers ertoe dat het risico op (gedeeltelijke) afbraak van alcohol, drugs of medicijnen na de bloedafname wordt geminimaliseerd. Als de rechter – aan de hand van de inhoud van het strafdossier of het verhandelde ter terechtzitting – vaststelt dat dit risico zo goed als afwezig is gelet op de wijze van bewaren op het politiebureau en van vervoer naar het laboratorium, staat de enkele omstandigheid dat het bloedmonster niet direct na de bloedafname is vervoerd naar het laboratorium, niet in de weg aan het oordeel dat de verzending “zo spoedig mogelijk” heeft plaatsgevonden.’

Het hof heeft geoordeeld dat het niet in acht nemen van de termijnen – waarbij het hof mede het oog heeft op de termijn van artikel 13 lid 1 aanhef en onder d Besluit voor het na de bloedafname verzenden van het buisje of de buisjes met bloed naar een voor het bloedonderzoek geaccrediteerd laboratorium – niet eraan in de weg staat dat de resultaten van het bloedonderzoek voor het bewijs worden gebruikt. Bij dit oordeel heeft het hof betrokken dat ‘de werkwijze van de politie en het laboratorium (...) thans zodanig is ingericht dat de kwaliteit van het bloed gewaarborgd is’.

Voor zover het hof hiermee tot uitdrukking heeft willen brengen dat het voorschrift van artikel 13 lid 1 aanhef en onder d Besluit dat na de bloedafname het buisje of de buisjes met bloed zo spoedig mogelijk naar een voor het bloedonderzoek geaccrediteerd laboratorium wordt of worden gezonden, niet (langer) een strikte waarborg betreft, getuigt het – gelet op wat onder 2.4 is vooropgesteld – van een onjuiste rechtsopvatting. Als het hof dat niet heeft miskend maar het oordeel zo moet worden begrepen dat de verzending van het afgenomen bloed in het licht van de gevolgde werkwijze ‘zo spoedig mogelijk’ en daarmee in overeenstemming met artikel 13 lid 1 aanhef en onder d Besluit heeft plaatsgevonden, is het ontoereikend gemotiveerd, omdat het hof geen concrete vaststellingen heeft gedaan over de wijze waarop het bloed is bewaard na de afname daarvan en tijdens het transport naar het laboratorium.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:568

Zaaknummer: 20/02941

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en C. Caminada

Advocaten: C.P. Zwaanswijk

Wetsartikelen: 8 WVV

RECHTSPRAAK

Valt een andere sanctie of het achterwege laten van de oplegging van een sanctie onder ‘toepassing van een minder zware strafbepaling’ als bedoeld in artikel 457 Sv?

Valt een andere sanctie of het achterwege laten van de oplegging van een sanctie onder ‘toepassing van een minder zware strafbepaling’ als bedoeld in artikel 457 Sv?

In de aanvraag wordt aangevoerd dat de aanvrager onevenredig groot nadeel ondervindt van veranderingen die de inwerkingtreding van de Wet straffen en bescherming (*Stb.* 2020, 224) op 1 juli 2021 heeft gebracht in de (wijze van) tenuitvoerlegging van de aan de aanvrager voordien opgelegde gevangenisstraf. Gesteld wordt dat de aanvrager mogelijk tot een lagere gevangenisstraf zou zijn veroordeeld indien de rechtbank bekend was geweest met deze gevolgen.

In de aanvraag wordt miskend dat onder ‘toepassing van een minder zware strafbepaling’ in de zin van artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv wordt bedoeld op toepassing van een strafbepaling die een minder zware straf bedreigt. De oplegging door de rechter van een andere (minder zware) sanctie of het achterwege laten van de oplegging van een sanctie valt daar niet onder.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond. De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2022

ECLI: ECLI:NL:HR:2022:565

Zaaknummer: 21/05082

Rechters: J. de Hullu, A.E.M. Röttgering en C. Caminada

Advocaten: Veldt, L.H. van der L.H. van der Veldt

Wetsartikelen: 457 Sv